

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש
פרשת תזריע-מצורע

הגיליון השבועי לכל יהודי 903

ב' באייר התשס"ד
(23.4.04)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד – המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונב

יש חדש

זוכרים ושרים

ביזמת משפחות שכולות ונפגעי טרור יתקיים השנה לראשונה ערב של התייחדות עם חללי צה"ל ברוח יהודית-דתית, ביום ראשון הקרוב בשעה 8:30 בערב, בבית ציוני אמריקה, רח' פריש 1 תל-אביב. ישתתפו אמני הזמר אהרון רזאל, חיים-דוד סרצ'וק, ישראל פרנס וישי לפידות, שישירו שירי נשמה חסידיים, מלווים בסיפורי המשפחות השכולות וארגוני ההצלה. את האירוע יכבד גם הרב ישראל-מאיר לאו, לשעבר הרב הראשי לישראל.

יריד 'עולם היהדות'

כמסורת השנים האחרונות מארגן שופר תקשורת את יריד 'עולם היהדות', באולמי קינג-דייוויד (ז'בוטינסקי 9) בבני-ברק. התערוכה תהיה ב"ב"ד באייר (3-5 במאי), ויוצגו בה תשמישי-קדושה, ארונות-קודש וציוד לבתי-כנסת, מעשי רקמה ופרוכות, קלטות בנושאים יהודיים וכן יריד דירות. הכניסה חופשית. טל' 03-9678555.

טלקשר חב"ד

הופיע טלקשר חב"ד תשס"ד, ובו רשימת חסידי חב"ד ברחבי הארץ. כמרכן מובאת במדריך רשימה מפורטת של מוסדות חב"ד ברחבי הארץ ורשימת שלוחי חב"ד ברחבי העולם. טל' 08-9235422.

המחשת הטהרה

הופיעה קלטת שמע נוספת בסדרת הקלטות של תלמוד-תורה מנוחה ונחלה בענייני המקדש. הקלטת, 'בהסגר מוחלט', ממחישה את דיני הצרעת ואת חשיבות שמירת הלשון. טל' 02-6518455.

זמני השבוע

יושלים ת"א	חיפה	בארשבע	אילת	ניר-עוז
6:38	6:53	6:46	6:56	6:49
7:53	7:55	7:56	7:54	7:51
8:28				

פרקי אבות: פרק ב

03-9606169

www.chabad.org.il

chabad@chabad.org.il

אינטרנט: פקס:

דואר אלקטרוני: אינטרנט: דואר אלקטרוני:

אינטרנט: דואר אלקטרוני: אינטרנט: דואר אלקטרוני:

אינטרנט: דואר אלקטרוני: אינטרנט: דואר אלקטרוני:

התנתקות גוררת הינתקות

מתברר שההתנתקות משורשים של תורה ומצוות גוררת גם התנתקות מערכים בריאים של עם נורמלי – אהבת הארץ, שאיפה לעצמאות, מתן ביטחון לתושבים

יהיו מובלעות מפותלות מוקפות בגדר חשמלית? הלוא המטרה הייתה שיהודה, שומרון וחבל עזה יישארו בדינו, חלק בלתי-נפרד מארץ-ישראל, כמו הגליל והנגב.

הלוא זה היה הוויכוח הגדול בתוך העם: האם יהודה ושומרון וחבל עזה הם 'שטחים כבושים', שנועדו למדינה פלסטינית, או שהם שטחים משוחררים של ארץ-ישראל, שנועדו להיות חלק בלתי-נפרד מארץ-ישראל. תומכי ההתיישבות האמינו שבמלחמת ששת הימים חזרנו הביתה והגענו לשלב נוסף בנס המופלא של חזרת עם-ישראל לארצו. והנה הם מוכנים לוותר על כל חבלי הארץ הללו, ועוד רואים הישג בשמירה על כמה מובלעות.

להעיר את הנקודה היהודית

זו תוצאה ישירה של ההתנתקות משורשים אמיתיים של אמונה יהודית. בתחילת תהליך ההתנתקות עדיין בערה בליבם של אותם אנשים הנקודה היהודית, והיא שדחפה אותם להילחם על ארץ-ישראל. אט-אט התעמעמה והלכה אותה נקודה. בהעדר משאבי-נפש יהודיים אמיתיים, הם נכנעו להלכי-הרוח הדיכאוניים, להתפרקות הכללית מערכים וללחצי העולם.

אין פלא שדווקא יהודים המאמינים בה' ובתורתו הם העומדים היום בראש המאבק נגד טירוף ה'הינתקות'. אך טבעי הוא שרבני ישראל משמיעים ברמה את קולה של תורת ישראל, האוסרת לברוח מפני המחבלים, לעקור יישובים משגשגים ולהפיח רוח-ניצחון בלב המחבלים. כאן אנחנו רואים את החיבור ההדוק בין האמונה באלוקי ישראל ובתורת ישראל לבין האמונה בזכותו של העם היהודי על ארץ-ישראל.

הציבור האמור להצביע על התכנית הוא בבסיסו מסורתי, בעל לב יהודי חם, קרוב לערכי היהדות. חבל ששוטפים את מוח האנשים בססמאות פוליטיות-מפלגתיות, בשעה שיש להעיר את הנקודה היהודית שבלבם, ואז לא תהיה התנתקות אלא התחברות – לה', לתורתו ולארצו.

ספור ה'הינתקות' ממחיש היטב את התהליך שעבר על הציונות. זו ניסתה לעשות מהלאומיות החילונית תחליף לשורשים יהודיים של תורה ומצוות. בתחילה נראה היה כי התחליף מצליח וסוחף אחריו המונים. יהודים תמימים הלכו שולל אחר הטענה, שרק בגולה היינו זקוקים לתורה ולמצוות, אבל עכשיו נוכל להיות יהודים על-ידי הסממנים הלאומיים – ארץ משלנו, שפה משלנו, תרבות ישראלית וכדומה.

עכשיו מתברר שההתנתקות משורשים של תורה ומצוות גוררת גם התנתקות מערכים בריאים של עם נורמלי – אהבת הארץ, שאיפה לעצמאות, מתן ביטחון לתושבים. מדינת ישראל, בשנה החמישים ושש להולדתה, הפכה לגרורה אמריקנית, הנתונה בתהליך של נסיגה והתקפלות, שנכשלת אפילו ביעד המרכזי שלשמו הוקמה – הגנה על חיי יהודים. עובדה היא שהמקום היחיד בעולם שבו טובחים ביהודים זה כאן, בישראל הריבונית.

"הישג" המובלעות

כשאנחנו שומעים את מנהיגי מה שכונה 'המחנה הלאומי' תומכים בהתלהבות ברעיון הבריחה מחבל קטיף ועקירת עשרים ואחד יישובים פורחים, אנו תוהים מה בדיוק קרה להם. יש אומרים שהכול פוליטיקה. אנחנו נוטים ללמד זכות ולהאמין שבשנים שרצו מגבעה לגבעה ועסקו ביישוב הארץ, אכן האמינו בלב שלם במעשה הזה. סביר להניח שחשבו באמת כי עלינו ליישב את הארץ כדי לקבוע עובדות בשטח ולמנוע אפשרות שחבלים אלה של ארץ-ישראל יימסרו לזרים.

והנה הכול קורס. כשהם מתהדרים ב'הישג' של שמירה על גושי ההתנחלויות (הישג מפוקפק כשהוא לעצמו, שיכול להשתנות כהרף-עין), הם אפילו לא מרגישים עד כמה התרחקו מהמטרה האמיתית שלשמה הוקמו היישובים הללו. וכי יהודים מסרו את נפשם בהקמת היישובים הללו רק כדי להרוויח עוד כמה דונמים, שאחר-כך

מחלוקת בעולמות העליונים

מקום לתחושת ישות ומציאות, שכן הוא מקרין את העובדה שהאלוקות היא המציאות האחת והיחידה. מנקודת-מבט זו אין חוששים לטומאה אלא כשיודעים בוודאות שהאדם נטמא.

ההכרעה כאן למטה

ההכרעה באה דווקא על-ידי יהודי כאן, בעולם הזה. עניינה של הכרעה (אמיתית) אינה קבלת אחת הדעות, אלא זו נקודת-מבט עליונה משתי הדעות והיא מחברת ביניהן (כשם שמידת הרחמים, המידה השלישית, משלימה בין מידת החסד למידת הדין). לנקודת-מבט עליונה זו אפשר להגיע דווקא כאן למטה, משום שכאן ניתנה התורה וכאן טמונה תכלית בריאת כל העולמות.

לכן רבה בר-נחמני אמר "טהור טהור" (פעמיים), כי הטהרה שבאה מהדרגה האלוקית שהאירה בו, היא למעלה אף מדרגת 'הקדוש-ברוך-הוא' ('טהור' פעם אחת), ודעה זו היא שהכריעה.

(לקוטי שיחות כרך יב, עמ' 64)

מבואר בתורת החסידות שאין לראות זאת כ'מחלוקת' כפשוטה. אלה נקודות-מבט שונות הנובעות מדרגות אלוקיות שונות. המושג 'הקדוש-ברוך-הוא' מתאר את האור האלוקי שלמעלה מהעולמות שנבראו (ולכן הוא נקרא 'קדוש', במשמעות של הבדלה מהבריאה). 'מתיבתא דרקייעא' הוא האור האלוקי שמצטמצם ומתלבש בתוך הבריאה. מכאן נובעות גישות נבדלות לעניין הטומאה.

תחושת המציאות

מצד האור האלוקי שמצטמצם לפי ערך הבריאה יש מקום לתחושת ישות עצמית, שהיא שורש הטומאה. הואיל ואור זה מוגבל לגדרי הבריאה, יש לבריאה תפיסת-מקום אצלו ואי-אפשר לדבר על התבטלות מוחלטת. לכן נזרת ממנו עמדה מחמירה יותר בשאלת ספק טומאה.

לעומת זאת, מצד דרגת 'הקדוש-ברוך-הוא', המייצגת את האור האלוקי שלמעלה מהבריאה, אין לבריאה שום תפיסת-מקום וכל העולמות נחשבים לגביה כאין ואפס ('ביטול במציאות'). אור אלוקי זה אינו מניח

רשתנו עוסקת בנגעי הצרעת ודיניהם, וקובעת את סימני הנגעים הטהורים והטמאים. בגמרא מופיעה מחלוקת מעניינת בין...הקב"ה ל'מתיבתא דרקייעא'. המחלוקת עוסקת במקרה שהאדם לא הבחין בסדר התפתחותו של הנגע ואינו יודע איזה שלב הופיע קודם, דבר שיש לו משמעות בשאלה אם הנגע טהור או טמא. על מצב כזה של ספק אומר הקב"ה: "טהור", ואילו ה'מתיבתא דרקייעא' אומרת: "טמא".

מוסיפה הגמרא, שכדי להכריע במחלוקת החליטו לשאול כאן בארץ את מי שנחשב המומחה הגדול ביותר בדיני נגעים, שכונה "חיד בנגעים" — רבה בר-נחמני. אמר רבה: "טהור טהור".

מחלוקת נגד הקב"ה!?

סיפור זה מעורר תמיהה: איך ייתכן שב'מתיבתא דרקייעא' יחלקו על הקב"ה? מחלוקות כאן נובעות מהעובדה ש"אין דעותיהם שוות", אבל כשהקב"ה מגלה את דעתו, אין ייתכן לחלוק עליו? וגם מה הסיבה שדווקא רבה בר-נחמני הוא המכריע ביניהם?

מן המעייין

נושא השבוע: ברית-מילה

חייו את נפשו בהתנהגותו ובכל פעולותיו. (דרך פקודין)

אמרת השבוע

ארז ואזוב

הצדיק רבי יהושע-השיל מאפטה, המכונה 'אוהב ישראל', היה ידוע בענוותנותו הרבה. בה-בשעה ידע לנהוג תקיפות בענייני הנהגת הציבור ועמד כחומה בצורה בלי להתרשם מאיש.

פעם אחת אמר שטהרת המצורע מלמדת יהודי כיצד להתנהג:

"יהודי צריך להיות 'ארז' בענייני תורה ומצוות ולא להתכופף כמלוא נימה מהוראות התורה. מצד שני עליו להיות כ'אזוב' בעניינים הגשמיים, להשפיל את רוחו ולהסתפק במועט. ועל כל אלה הוא זקוק ל'שני תולעת' — הוא חוט השערה המבריל בין שתי הגישות הללו, כדי לדעת מתי להתנהג כ'ארז' ומתי להיות בבחינת 'אזוב'."

(בראשית יז,א) "התהלך לפני והיה תמים".

(תוספתא נדרים)

הנימול יימול

על הפסוק (בראשית יז,א) "המול יימול" מקובל מחסידי חב"ד הראשונים לפרש: "המול ימול" — מי שהוא 'נימול' מהתבטלות, מגאווה ומהרגש מעלות עצמו, הוא ש"יימול" אחרים — זו מהותו הפנימית של מוהל חסידי.

(אדמו"ר הרייז' מליובאוויטש)

מוכן וכשיר

במעשה ברית-המילה יש הכרזה כלפי כל העולם שהתינוק מוכן להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, להיות חלק מהעם היהודי לדורותיו, וכשיר לקיים את מצוותיו.

(רמב"ם, מורה נבוכים)

להשלים בחיים

המילה נושאת בתוכה שני מסרים מרכזיים: (א) הבדלה גמורה בין העם היהודי לשאר העמים; (ב) כשם שכל יהודי נולד בלתי-מושלם בגופו וצריך להשלים את גופו בהסרת ערלת בשרו, כך מחובתו להשלים במשך

למעלה מהשבת

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב,ג). המילה, שהיא ביום השמיני, נעלה מהשבת, שהיא ביום השביעי. לכן עורכים את המילה רק לאחר שעוברת שבת אחת, כי המילה נעלית ממנה. השבת היא בחינת "קודש", כפי שנאמר "ושמרתם את השבת כי קודש היא", אבל כדי להגיע לקודש-הקודשים, שלמעלה מהשבת, זה בזכות המילה שהיא ביום השמיני.

(ספר המאמרים תשי"א)

ברית מתמדת

"אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיהו לג,כה). איזו היא ברית שנוהגת בין ביום ובין בלילה וכל ישראל עוסקין בה, הווי אומר זו מילה, שנאמר "והייתה בריתי בבשרכם לברית-עולם".

(מדרש)

מילה משלימה

רבי אומר: גדולה מילה שכל מצוות שעשה אברהם לא נקרא שלם עד שמל, שנאמר

ניסיון העושר

בני-ביתו ומקורביו של הגביר הגדול ר' אבא גינזבורג עקבו בהשתאות ובדאגה אחר סערת-הנפש שבה היה שרוי בימים האחרונים.

ר' אבא התגורר בחווילה מפוארת ורחבת-ידיים במינסק, והיה בעליו של בנק מצליח. בתוך נכסיו הרבים נכללו בתי מגורים להשכרה, שדות ומפעלים. מדי יום ביומו נדרש לאיך-ספור הכרעות עסקיות. מאות בני-אדם — מנהלי-עבודה, אנשי רכש, בעלי מקצוע ופועלים לסוגיהם — חדרו למוצא פיו.

אי-המעשה במלוא מובן המילה היה. מסוג האנשים שאינם מרבים להתלבט ולהתחבט. חותך עניינים במהירות ועובר הלאה. והנה כבר כמה ימים שר' אבא אינו אותו אדם המוכר לכול. הוא מרבה לשקוע בהרהורי ואף להסתגר בחדרו. נוהג הוא כמי שעומד לפני החלטה גורלית בחייו.

הכול החל בשבוע מביקורו האחרון בחצרו של רבי שמואל (המהר"ש) מליובאוויטש (נולד בב' באייר תקצ"ד). הוא נכנס לחדרו, ועמד לפני הרבי — הוא, ר' אבא, הגביר הגדול והתקיף — ראשו מורכן ועיניו מושפלות, כתלמיד צעיר לפני מורו.

"רבי", התאונן ר' אבא באוזני הרבי, "מר לי בלב, מפני שטרוד אני כל-כך בעסקי ואין לי פנאי לפתוח ספר יהודי. גם כשכבר מזדמנת לי שעה פנויה ואני מנסה להשקיע את עצמי בלימוד תורה, הדבר אינו עולה בידי מפני שמוחי וליבי נתונים לענייני העסק. מצבי עגום כל-כך עד שלפעמים אני חש מאושר מהעובדה שעל-אף הכול עדיין אני מקפיד על תפילה במניין..."

כך עמד ר' אבא ושפך את מרידת-ליבו לפני הרבי. והרבי — אינו עושה הנחות לגביר הגדול ואף לא מתפעל מהעובדה שהלה מתאר את המציאות כמות שהיא בלי לייפותה.

נתן הרבי מבט חריף בחסידו ואמר: "אבא! הלא בר-ידעת אתה; אמור לי אפוא, האם זוהי דרכך להודות לקב"ה על שהעמידך בניסיון העושר ולא בניסיון העוני?! האם זו תודתך על שדאגתך היא כיצד להרוויח כסף נוסף ולא מהיכן משיגים כמה פרוטות לקצת לחם?!"

הפנימיות טהורה

אחד המאפיינים המובהקים של החסידות הוא ראיית הצד החיובי בכל דבר. גישה זו מושלכת גם על עניינים בתורה. למשל, תורת החסידות מבארת כי קללות התוכחה הן, בפנימיותן, ברכות עליונות ביותר. דוגמה נוספת היא ההתייחסות של תורת החסידות לאחד הנגעים החמורים — נגע הצרעת.

בראייה הפשוטה, מצורע הוא אדם חולה ונוגע, המנודה מכל המחנות. אולם תורת החסידות עומדת על מאמר פלאי של חז"ל. הגמרא (סנהדרין צב, שואלת (על המשיח) "מה שמו?", ומשיבה: "חיוורא" (=מצורע). ההסבר של הגמרא הוא, שעל המשיח נאמר (ישעיה נג, ד) "חוליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם". הסבר זה אינו מספק. גם אם המשיח סובל חולי ומכאוב, מה ההכרח לכנותו 'מצורע' דווקא?

הזיכוכ מסתיים

גם מצב העולם ערב הגאולה מרומז בידי הצרעת. ההלכה בידי הנגעים היא, שכל עוד הנגע נמצא בחלק מעורו של האדם, הוא טמא; אך אם "כיסתה הצרעת את כל בשרו", טהור הוא. הגמרא מביאה הלכה זו בהקשר הגאולה. נגע רומז לעוונות ולחטאים. אומרת הגמרא (שם צא, א): "אין בן-דוד בא עד שתתהפך כל המלכות למינות". כלומר, כאשר מלכות הכפירה תהיה מוחלטת, זה סימן לגאולה הקרובה. וההוכחה על כך: "כולו הפך לבן — טהור הוא".

מסבירה תורת החסידות, שכאשר הרע מתפשט על כל העולם, זו הוכחה שאין מדובר בסתם התגברות של הרע. אילו היה כך, היו צריכים להישאר חלקים שבהם שולט הטוב. ההשתלטות המוחלטת של הרע מעידה, שכל הכוחות השליילים פורצים החוצה, משום שבפנים כבר אין להם מקום.

מצב זה מעיד כי תהליך זיכוכו של העולם מגיע לסימונו, כמו שנאמר (דניאל יב, ז) "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים". הרע נפרד מהטוב ויוצא החוצה, והעולם כבר נעשה מוכשר בפנימיותו לקבל את אור הגאולה.

אותו עיקרון מסביר גם-כן מדוע המשיח מכונה 'מצורע'. הצרעת היא "בעור בשרו". היא אינה פוגעת ברבדים פנימיים של הגוף, ואפילו לא בבשר עצמו, אלא רק בחלק החיצוני ביותר — העור. הצרעת מסמלת אפוא מצב, שבו עצמותו של האדם, עם כל פנימיותו, היא בתכלית השלמות. יש רק נגע חיצוני, בעור שמחוץ לבשר עצמו.

בתפיסה הפנימית של הדברים המצורע מסמל אפוא אדם נעלה מאוד, מושלם בכול, שזיכך לחלוטין את כל כוחות נפשו, עד שכל פנימיותו כבר טהורה. עתה נותר לו לזכך רק את השיירים, את הפסולת שנשארה ברובד החיצוני ביותר שלו. וגם פסולת חיצונית זו אינה שלו, אלא של עם-ישראל, ככתוב (שם נג, ד): "חוליינו הוא נשא".

סובל ומצפה

זה גם מצבו של עם-ישראל בסוף הגלות — מבחינה חיצונית נראה כאילו יש בו נגעים רבים (צרעת), אבל האמת היא, שאלה נגעים חיצוניים בלבד. כל פנימיותו של עם-ישראל כבר נטהרה במשך הדורות, ונשאר רק לזכך ולטהר את הדרגות החיצוניות והתחתונות ביותר.

זו הסיבה שהמשיח, גואלם של ישראל, נקרא 'מצורע'. כינוי זה, במשמעותו הרוחנית והפנימית, מבטא שלמות עליונה ביותר — הן של המשיח עצמו והן של עם-ישראל כולו. הכול כבר שלם ומוכן לגאולה, ונשאר רק לברר ולזכך את העור' החיצוני בלבד. כמו-כן מבטא הכינוי 'מצורע' את העובדה, שהמשיח נמצא בגלות, כשהוא סובל את תחלואי הגלות ומצפה בקוצר-רוח ובכיליון-עיניים להתגלותו, כדי להביא את הגאולה האמיתית והשלמה (ספר השיחות תנש"א כרך ב, עמ' 490; לקוטי שיחות כרך כב, עמ' 78; כרך לז, עמ' 33).

ר' אבא שמע את הדברים ודמם. ליבו נשבר לרסיסים. במילים אלה העמידו הרבי על האמת הפשוטה. הוא חש עלוב וכפוי-טובה. כשיצא מחדר הרבי סערה רוחו. הסערה לא שככה גם לאחר ששב לביתו

הגיעה השעה להניח הכול בקרן-זווית ולהתמסר לחיים האמיתיים — תורה ותפילה".

בכוונתו היה לחסל כליל את עסקיו. בתוך כך בא בדברים עם 'מלמד' תלמיד-חכם, שילמד עמו תורה בחברותא, כל יום. וכדי לתקן את העבר, כתב ר' אבא צוואה שבה הוריש את מחצית הונו הרב — לצדקה.

לאחר זאת חש ר' אבא שליו ורגוע הרבה יותר. נחוש לבצע את החלטותיו שם את פעמיו לליובאוויטש, כדי לדווח לרבי על החלטתו לצאת לדרך חדשה בחיים.

הרבי קיבלו בסבר פנים יפות ור' אבא סיפר לרבי על שתי החלטותיו — עזיבת העסקים כדי להתמסר לעבודת הבורא וציווי מחצית הונו לצדקה, לאחר מותו.

הרבי הרהר קלות בדברים ולאחר מכן אמר: "ההחלטה להקדיש בכל יום זמן לתפילה ביישוב-הדעת וללימוד תורה היא החלטה טובה מאוד. גם החלטתך להפריש מחצית מהונך לצדקה מבורכת היא ובוודאי תהיה תיקון מסויים לעבר. אולם הכוונה לדחות את חלוקת הצדקה לאחר המאה ועשרים' — אינה במקומה. עליך לקיים 'עולמך תראה בחייך' ולחלק את הכסף לצדקה במו-ידיך".

הרבי השתהה רגע בדבריו ומיד המשיך: "כמו-כן, איני מסכים לכך שתמשוך את ידיך לגמרי מענייני העסק. אם הקב"ה החליט לברך אותך בתבונה ובהצלחה בעשיית עסקים, אינך רשאי לדחות זאת. גם זה סוג של כפיות-טובה. עליך לקבל זאת בשמחה ולעמוד בגבורה ב'ניסיון העושר'. נצל את עושרך לעשיית מעשים טובים והקדש כל רגע פנוי לתורה ולתפילה. אם תימנע משיחות בטלות ומכל דבר שאינו נוגע ישירות לעסקים — מובטח אתה כי תמצא זמן פנוי ללמוד ולהתפלל כראוי".

ר' אבא שב לביתו והחל לנהוג על-פי הדרכתו של הרבי. לאחר בחינה מדוקדקת של סדר-יומו ושמירה קפדנית על הזמן — גילה כי עומד לרשותו די זמן פנוי. וכך, מדי יום ביומו נהג לעזוב את כל ענייניו ולשקוע לשעה בתורה, בחברת ה'מלמד'.

עם זה עשה ר' אבא בדיקה מקיפה של כל חשבונותיו ונכסיו כדי לחשב במדויק את מחצית הונו. כעבור כמה חודשים נסע לליובאוויטש, כשהכסף בידי, והותיר את חלוקתו לצדקה בידי הנאמנות של הרבי.

נציפייה לנאורה גאולת מצרים הייתה בבחינת 'נקבה', ולכן לא עמדה לנצח ונחרב הבית וגלו. אבל הגאולה העתידה, באמצעות אורך הגלות ועסק התורה, תהיה בבחינת 'וילדה זכר' ותעמוד לנצח" (אור החיים תחילת סי' תרע)

רופא שרצה להיות גם רב

החיים ומשרה שמשכורת מכובדת מאוד בצידה. רעייתי טענה – אם לחיות חיי תורה ומצוות, אז במקום שאפשר לעשות זאת בטבעיות וכמו שצריך". כך הגיעו לרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים. חמש שנים שילב בין עבודתו הרפואית לבין לימוד תורה במכון 'מעיינות' בירושלים, עד שכאמור החליט גם להיות רב. "רציתי להשלים חסך של שנים רבות", אומר קשוק.

סיוע לנפגעי הטרור

בית משפחת קשוק פתוח לרווחה. השניים ידועים במעשי החסד שלהם. בשנים האחרונות מקדיש הד"ר קשוק מזמנו וממרוצו לעזרת משפחות נפגעי הטרור. הוא עושה זאת בשיתוף-פעולה עם 'צעירי חב"ד' למען נפגעי הטרור. "כמי שנחשף לזוועות הפיגועים, ברגעים הקשים ביותר של ההגעה לחדר-המיון, הרגשתי שאינני מסוגל לעמוד מן הצד", הוא אומר. הוא הכין מצגת מיוחדת על הטרור ובעזרתה הוא מגייס כספים לטובת משפחות ההרוגים והפצועים. אז מה היה לנו כאן? ד"ר וגם רב, אך מעל הכול – בן-אדם ויהודי חם.

הד"ר קשוק: 'רציתי להשלים חסך של שנים רבות'

פלורידה, אחד המקומות העשירים בעולם, הקים בביתו בית-כנסת, שהיה הראשון בכל העיר.

בית-כנסת ראשון

לימים נהפך בית-כנסת זה אבן-פינה לפעילותו של שליח חב"ד בפאנס-ביץ', הרב משה שיינר (אחיו הצעיר של הרב פסח). זה פיתח את בית-הכנסת הצנוע וכיום הוא שוכן בבניין ענק ומפואר, שהוקם בעלות של שניים וחצי מיליון דולר, ומתפללים בו מדי שבת למעלה ממאה מתפללים.

בשנת תשנ"ו עלו הד"ר קשוק ורעייתו, עם ארבע בנותיהם, לארץ. "לא היה פשוט לעזוב את מנעמי

הד"ר יוסף קשוק, מנהל קליניקה לכירורגיה כללית בירושלים וכירורג בכיר במחלקת הטרואומה במרכז הרפואי איכילוב, מתקשה להסתגל לתואר החדש שנוסף לו לאחרונה. כשפונים אליו בתואר "הרב קשוק", הוא פשוט מחייך. לפני כשלוש שנים חשקה נפשו של קשוק (50) להתמסר ללימודי הלכה-למעשה. מצבו הכלכלי אפשר לו לצמצם למינימום את שעות עבודתו ככירורג ולהצטרף למסלול לימודים רבני ב'כולל' צמח-צדק בעיר העתיקה בירושלים, לא-הרחק מביתו.

עם סיום הבחינות וקבלת תעודת ההוראה עומד הד"ר קשוק לשוב במלוא המרץ למקצועו הראשון. "מצוייד בידע הלכתי רחב אהיה גם רופא הרבה יותר טוב", הוא משוכנע. סיפורו החריג משהו מעניין עוד יותר בהתחשב ברקע האישי שלו ושל רעייתו, הגב' אביבה, אשת חסד מוכרת בירושלים.

חיפוש המימד הרוחני

ג'ף (יוסף) קשוק נולד וגדל במיאמי למשפחה בעלת קשר רופף למסורת. מגיל צעיר מאוד נמשך לרפואה. תרמה לכך גם העובדה שאביו סבל מפגם מסתורי בלב שהרופאים התקשו להגדיר ולרפא. עד נישואיו בשנית, לרעייתו הנוכחית, ניהל חיים נטולי יהדות.

המפנה אירע לאחר החתונה. "גם לרעייתי היו אלה נישואים שניים, ויחד הגענו למסקנה כי אם אנו חפצים ביציבות הקשר, עלינו להוסיף לו מימד רוחני כלשהו. התחלנו לחפש וכך הגענו לבית-חב"ד במיאמי".

הקשר עם שליח חב"ד בעיר, הרב פסח שיינר, הוליד התקרבות הדרגתית לתורה ומצוות. לאחר מכן, כשהוצעה לד"ר קשוק משרת כירורג בפאנס-ביץ',

קבוצת גפן - המבטחת המורשת של הציבור הדתי
מומלץ בכל פה!
 ביטוחי שיניים לכל המשפחה
 טיפולים מהיום להיום
 ללא קשר למצב הפה
 מאמינים בביטוח כהלכה
1800-39-33-39

רשת גני חב"ד
להתחיל את החיים
ברגל ימין

מאות גני-ילדים מעולים, בכל רחבי הארץ, ממתנינים לילדיכם

מוקד ארצי (24 שעות ביממה):
1700 700 358

פִּינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ספירה כהלכתה

שביך בתחילה, אך אם הסיח דעתו ועסק בדברים אחרים – יחזור ויברך קודם שיספור נכון.

זוכר במשך הלילה שלא ספר (או טעה) – יברך שוב ויספור כראוי. זוכר למחרת ביום (לפני שקיעת השמש) – יספור בלא ברכה, אך בערבים הבאים יוסיף לספור בברכה. המסופק אם ספר באחד הימים – יוסיף לספור הלאה בברכה, אך מי שוודאי החסיר (או טעה ב)ספירה אחת – יספור מכאן ואילך בלא ברכה ונרצו שהש"ץ יכוון להוציא בברכתו כל מי ששכח, ואלו יכוונו לצאת ידי-חובתם.

מנהג טוב בקהילות רבות להזכיר בבתי-הכנסת לאחר תפילת שחרית את ספירת היום, לתועלת מי ששכח או טעה אמש או שספר מוקדם מדי.

לדעת רוב הפוסקים, כל עוד בית-המקדש חרב ואין מקריבים את העומר, אין הספירה אלא תקנת חז"ל זכר למקדש, ולכן אנו מבקשים אחר הספירה 'שייבנה בית-המקדש במהרה בימינו' וזוכה לקיים את המצווה כתיקונה.

מקורות: שו"ע או"ח סי' תכט, ונו"כ. שו"ע-הרב שם. ליקוטי-שיחות כרך לח, עמ' 7 וילך, הערות 35-56, וש"נ.

שאלה: מי שטעה בספירת העומר וגילה את טעותו באותו ערב, האם עליו לספור שנית בברכה?

תשובה: את ספירת העומר מצווה מן המובחר לקיים בתחילת הלילה, מיד אחרי תפילת ערבית, לקיים במלואו את הציווי (ויקרא כג): "המנימות התיינה". מברכים וסופרים בעמידה. הסופר מהשקיעה ואילך – יצא ידי חובתו, אך לכתחילה ממתנינים לצאת הכוכבים (ואף מי ששכח וספר לפני-כן, רצוי שיספור שוב אחרי צאת הכוכבים, בלא ברכה).

לכתחילה אין לברך עד שיודעים מהי הספירה הנוכחית. קודם הברכה אין לומר "היום כך וכך", כי זו כבר ספירה ואותו אדם כבר לא יוכל לברך. לכן, הנשאל החל מהשקיעה "כמה היום לספירה?", יענה: 'אתמול היה כך וכך'.

אם זכר אחרי ספירתו שטעה – יספור שוב כראוי. כל עוד לא עסק בעניין אחר – יכול לספור על סמך הברכה

"שולחן שבת" עושה לכם שבת אחרת

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ולא תוספת דמי משלוח): 'יודאיקה', 1-700-704120

